

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

1474/1940
9. (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Η ΠΑΝΔΩΛΕΡΙΑ XXXVII. Οι ΓΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ στρατηγοί όμως δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του 'Αλκιβιάδη και στις συστάσεις του να μεταφέρουν το στόλο τους στη βάση της Σητού. 'Ο Τυδέας(1) μάλιστα τον διάταξε προσελθτικά ν' αποσυρθεί λέγοντας του πως άλλοι πιά διοικούσαν το στρατό και όχι εκείνος. 'Ο 'Αλκιβιάδης, που υποψιάστηκε κίβλας κάποια προδοσία από μέρος των στρατηγών, διάσπηκε ν' αναχωρήσει. Στους κορυφαίους του στρατοπέδου που τον ξεπροβόδιαν ανακρίνωσε πως, αν δεν τον είχαν εξευτελίσει έτσι οι στρατηγοί, αυτές μέτρα σε λίγες μέρες θ' ανάγκαζε τους Λακεδαιμόνιους ή αθέλα τους να συνάμουν ναυμαγία μαζί τους ή να παρατήσουν τα καράβια τους. Οι υποσχέσεις του αυτές σ' άλλους φάνηκαν φρονηματισμοί, άλλοι όμως τις βρήκαν πραγματισμοί. Στην περίπτωση που έγοντας μαζί του πολλούς Θράκες(2), ξεσκημένους όλους στο ακόντιο και στην Ιππασία, θά γυππούσε τους Λακεδαιμόνιους απ' τη στεριά και θ' αναστάσανε το στρατοπέδον τους. Και το ότι σωστά επρόβλεψε ο 'Αλκιβιάδης τα σφάλματα των 'Αθηναίων, αυτό επιβεβαιώθηκε χωρίς άρνηση από την πράξη. 'Ο τον δηλαδή έπαισε απάντι τους Εσφυκτά και αντιστάτη ο Λύσανδρος, μονάχα όγδοη τριήμερη με τον Κόνωνα(3) γλυτώσανε οι υπόλοιποι λίγο παρακάτω από διαβολικές πιεστικάν αιχμαλωτίες. Από τα πληρώματα τους ο Λύσανδρος έπαισε τρεις γιλιόδες του σταύρου και τους Εσφυκτά(4). Σε λίγων καιρό(5) κυριέμε και την 'Αθήνα, έκαψε το στόλο τους και γκρέμισε τα Μακρά Τείχη(6).

Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ "Υστερ' ότι αν-
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ τὰ ὁ Αλκιβιά-
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΑΛΩ. δηρ. φ. ἐπὶ τῇ
ΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ τῶν Λακεδαι-
μόνιους πλοῦν

ριωχοῦσαν ἀπὸ στερ. α καὶ ἐπὶ ἐξ-
λασσα πιά, καὶ πέρασε σπ. Βι-
νία(7), παίρνοντας μαζί του πολ-
λοὺς θησαυροὺς, κοῦσε ἀπὸ τὰς ἀλ-
λόους πολλοὺς καὶ ἔχοντας ἀρῆσαι
ἀκόμα περισσοτέρους, σπ. κέντρο
(8) ὅπου ἔμενε ὁ γῆρ. Στὴ Βι-
θυνία πάλι, ἀφ' ἧς ἔρχετο ἓνα μετὰ
λο μέρος τῆς πλοῦσας του καὶ
ρημάχθηκε ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ Θρά-
κες(9), πρὸς τοὺς ἐκείνους νὰ τραβήξει
πρὸς τὸν Ἀρπάζην(10). ἔχοντας
τὴ γνώμην πως δεῖ θὰ τὸν εὐνοῖται
λιγότερο χρήσιμὸ ἀπὸ τὸ Θεμι-
στοκλή(11) ὁ μονάρχης, ἀν τὸν ἐ-
δοκίμαζε, καὶ φρονώντας πως τὸ
κίνητρο τῆς πράξης του εἶταν ἀνώτε-
ρο ἀπὸ κίνητρο γιὰτι δὲ θὰ προ-
φαινε τις ὑπηρεσίας του ἐνάντι
στοὺς συμπολίτες του, ὅπως ὁ Θε-
μιστοκλῆς, ἀλλὰ θὰ ζητοῦσε τὴ
συνδρομὴ τοῦ βασιλεία γιὰ τὴν πα-
τρίδα καὶ ἐνάντια στοὺς ἐχθροὺς

της(12). Νομίζοντας κίβλας πὺς ὁ
Φαρνάβας(13) πρόθυμα θὰ τοῦ
παραιχωροῦσε τὰ μέσα καὶ τὴν ἐ-
κασφάλισή τοῦ ταξιδίου, πήγε νὰ
τὸν βρεῖ στὴ Φρυγία, ὅπου καὶ ἐ-
μενε στὴν αὐλὴ του κολακεύον-
τας ἐκεῖνον αὐτὸ ζώντας ὁ ἴδιος
μέσα σὲ τιμὲς.

Ο ΛΩΣ ΜΕΤΑ. XXXVIII. Οι
ΝΟΕΙ 'Αθηναίοι αἰσθα-
νοῦνται δυσφο-

ρία γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ἡγεμο-
νίας. "Ὅταν ὁμως ὁ Λύσανδρος τοὺς
στέρησε καὶ τὴν ἐλευθερίαν παρα-
δίδοντας τὴν πόλιν στὸν 30 τυ-
ράννο, τώρα ποὺ ἡ κατάσταση
εἴτανε χαμένη, τοὺς ἤρθε νὰ στὰ
νοὺ οἱ στοχασμοὶ ποὺ δὲν τοὺς ἐ-
καμαν ὅταν εἶταν καιροὶ νὰ σω-
θοῦν. Τραβώντας λοιπὸν τὰ μαλλιά
τοὺς ἀράβιζαν τὰ σφάλματα καὶ
τὴς ἀπορροῆς τους, ποὺ ἀπ' ὅλες
μεγαλύτερη λογικαίαν τὴν ἐπὶ τῇ
καταφορά τοὺς πρὸς τὸν 'Αλκι-
βιάδην. Τὸν εἶχαν ἀπομακρύνει χω-
ρὶς νὰ τοὺς φταίξει σὲ τίποτε καὶ
ὀργισμένοι ἀπὸ τὸν ὀφιστάμενο
ποὺ ἔχασε μὲ τρόπον αἴτιον λίγα
καράβια, στέρησαν τὴν πόλιν τὸν
ικανότερο καὶ γενναϊότερο στρατη-
γὸ τῆς(14). "Ὡστόσο, μὲς στὴν τωρι-
νὴ τους δυστυχία, τρεμοφύγε καὶ
ποια ἐλπίδα, πως ὅσο βρισκόταν
στὴ ζωὴ ὁ 'Αλκιβιάδης δὲν εἴχον
γαθὴ τι πάντα γιὰ τοὺς 'Αθηναί-
ους. "Ὅτε στὴν πρώτη του ἐξορία
— ἔλεγαν — προτίμησε νὰ μὲς
στὴν ἀφῆνεια καὶ τὴν γαλήνη, οὐ-
τε ποτὶ ἀπ' ἡ θέσιν τοῦ γέναι κα-
ποὺ ἐκασπαστικὴ θὰ ὑπομείνει
τὴν ἀφῆνεια καὶ τὴν ἀκαταμάχητον
καὶ τὴν ἀκαταμάχητον 30 τυράν-
νον καὶ δυνάστην ἀποσικο νὰ τρέ-
μουν καὶ ἀπορροῖαν ὅλην τὴν πλι-
θύν. Ὅσοι μάλιστα πρὸς καὶ οἱ κυ-
ριότεροι καὶ νικητοὶ γιὰ τὸν
'Αλκιβιάδην καὶ ἀποφάσαντες γι' αὐ-
τὸν καὶ πολλὰ συστήματα τὸ κάνουν
γιὰτι ποτε εἴπαι οἱ ἐνέργειες
καὶ τὰ γένηται ἐκείνη.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ. Στὸ τέλος ὁ
Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ Κριτίας(15) εἰ-
σήχθη στὸ
Λύσανδρου πρὸς

γίνεται πατέ, ὅσο θαγοῦν ἔμ-
κρατία οἱ 'Αθηναῖοι, νὰ ἐκασφαλί-
σουν τὴν κυριαρχία τους στὴν 'Ελ-
λάδα οἱ Λακεδαιμόνιοι. Κι ἀν ἐξ
ἄλλου, πρόσθεσι, δεχτοῦν νομιμό-
φρονος οἱ 'Αθηναῖοι τὴν διαγοργία,
ὁ 'Αλκιβιάδης δὲν θὰ τοὺς ἀφῆται
ὅσο ζεῖ νὰ καθίσουν ἡσυχα στὸ νέο
πολίτευμα. Καὶ δὲ θ' ἀκολουθοῦσε
τὴς ὑποδείξεις τοῦ Κριτία ὁ Λύ-
σανδρος, ἀν δὲν τοῦ ρχόταν ἀπὸ
τὴς ἀρχῆς τοῦ τόπου τοῦ μὴ διατα-
σῆ(16) ποὺ παραιχωροῦσαν νὰ εἶ-
τῶσι τὸν 'Αλκιβιάδην αὐτὸ ἐκείνους
τόκαμαν εἴτε ἐπειδὴ φοβήθηκαν
τὴ δυναμικότητα καὶ τὴν μεγαλο-
πραγμοσύνην του εἴτε γιὰτι θέλη-
σαν νὰ εὐχαραστήσουν τὸν 'Αγῆ.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ XXXIX. "Ὁ Λύ-
ΒΓΑΙΝΟΥΝ σανδρος λοιπὸν
διαδίδασκε τὴ δι-
στογὴν στὸ Φαρνάβαζο μὲ τὴν ἐν-

τολή νὰ τὴν ἐκτελέσει. Ἐκείνος
ἀνάθεσε αὐτὴ τὴ φροντίδα στὸν ἀ-
δερφὸ τοῦ Μαγαίου καὶ στὸ θεῖο
τοῦ Σουσάμβρη. Ἐκείνη τὴν ἐ-
ποχὴ ὁ 'Αλκιβιάδης ἔφυγε νὰ κα-
ταίξει σὲ μιὰ κομπολή τῆς Φρυγί-
ας, ἔχοντας μαζί του τὴν ἑταιρία
Τιμάντρον. Ἐκεῖ εἶπε στὸν ὕμνη
τοῦ τὸ ἔζηε διειρα. Τοῦ φάνηκε
πως τάχα φορούσε τὰ ρούχα τῆς
ἑταιρίας, ἐνῶ ἐκείνη κρατώντας
στὴν ἀγκαλιά τὴν τὸ κεφάλι τοῦ
ἑαυτοῦ τὸν προσώπῳ τοῦ μὲ φιασι-
δια. Σ' ὅφονα μὲ ἀλλὴν ἐκδοχὴ ὁ
νεύριετρε πως οἱ ἄνθρωποι τοῦ
Μαγαίου τὸν ἀποκεφάλιζαν καὶ
πως καίγονταν τὸ σῶμα του. Ἄνευ
μάλιστα πως τ' ὄνειρο αὐτὸ τοῦ
παρουσιάστηκε μόλις λίγο πρὶν
ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Α ΕΠΟΜΕΡΕΙ. Ἐκείνοι ποὺ
ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑ- στάθηκαν νὰ
ΝΑΤΟ ΤΟΥ τὸν σκοτώσουν
δὲν τόλμησαν νὰ

μποῦνε μέσα, παρὰ τοῦ περικ-
κλωσαν τὸ σπῆτι καὶ ἐβάλαν φωτιά.
Μόλις τὸ σπῆτι εἶδον ὁ 'Αλκιβιά-
δης, μόλις τὰ πὶο πολλὰ ἀπ' τὰ
ρούχα καὶ τὰ στρώματά του καὶ
τράξε μὲς στὴ φωτιά. 'Ο ἴδιος,
τράχοντας μὲ τὴν χλαμίδα τὸ ἀ-
πὸ τὸν ποῦ γὰρ, τραβώντας μὲ τ'
ἄλλο τὸ μαχαίρι, πέρασε μὲς ἀπ'
τὴ φωτιά χωρὶς νὰ πάθει τίποτε
καὶ πρὶν οἱ φλόγες τοῦ κάψουν
τὰ ρούχα. Οἱ βαρβάροι, μόλις τὸν
εἶδαν ἐξυ σκροσπῆσαν. Κανένας
τοὺς δὲν τόλμησε νὰ τὸν ποιεῖται
οὔτε νάρθει στὰ χέρια μαζί του,
μόνο σταθῆκαν σ' ἀπόσταση καὶ
ἄρχισαν νὰ τοῦ ρίχνουν ἀκόντια
καὶ βέλη. "Ὅταν τὸν ἀφῆσαν ἐταί
στὸν τόπο καὶ ἀναχώρησαν οἱ βαρ-
βάροι, Τιμάντρον ὅπως τὸ γε-
κρὸ καὶ ἀφοῦ τὸν τυλιε καὶ τὸν ἐ-
σκέπασε μὲ τὰ δικά της φορέματα
τοῦ ἔκανε ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν οἱ
περιστάσεις, λαμπρὴ κηδεύα καὶ
ἀντάξια τοῦ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα λέγε
πως εἶταν ἡ μητέρα τῆς Αἰδίας(17)
ποὺ τὴν ὀνόμαζαν Κορινθία, μὰ
ποὺ τὴν εἶχαν φέρι στὴν 'Ελλάδα
σπλάδα ἀπὸ τὰ Ὑκκαρ, μιὰ πο-
λιτεῖα τῆς Σικελίας.

ΕΝΑ ΑΛΟ ΤΕ- Μερικοὶ ὅμως
ΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ἐνῶ συμφωνοῦ-
ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ νὰ μὲ τοὺς πα-
ΚΑΥΤΕΡΑ ραπῶνα στὴς λε-
πομπείας τοῦ

θανάτου τοῦ 'Αλκιβιάδην, ὑποστη-
ρίσαν ὅσοις ποῦς δὲν εὐθύνου-
ται γι' αὐτὸν ὅστε ὁ Φαρνάβαζος
εἴτε ὁ Λύσανδρος οὔτε οἱ Λακεδαι-
μόνιοι καὶ πὺς ὁ αἷτος τοῦ χαμοῦ
τοῦ εἶταν ὁ ἴδιος ὁ 'Αλκιβιάδης.
Εἶπε διασθεῖρει μιὰ κοπέλα ἀπὸ
καλὸ σπῆτι καὶ ἔδωκε μαζί της, γ'
ἀδελφείας τῆς θυοῦ δὲν ἀνέχτηκαν
αὐτὴ τὴν προσβολὴ καὶ ἐβάλαν τὴ
νύκτα φωτιά στὸ σπῆτι ὅπου κατοί-
κοῦσε ὁ 'Αλκιβιάδης. Καὶ τὸν ἐ-
σκότωσαν, ὅπως ἀνάφερα παραπά-
νου, καθὼς ἤθισσε νὰ γλυτώσει
μὲς ἀπ' τὴν φωτιά.

ΤΕΛΟΣ

(1) Βλ. σπ. Ι7 τῆς προηγούμενης συ-
νέχειας.

(2) Κινεσάται μισθοφόροι.
(3) 'Ο στρατηγὸς Κόνωνας, γιὼς τοῦ
Τιμῶδου, ἀπὸ τοὺς ἱκανότερους στρατη-
γοὺς τῶν 'Αθηναίων ἐπαφύγοντας ἀπὸ τὴν
καταστροφὴν τοῦ Ἀλφὸς Ποταμοῦ, ζήτησε
ἐπὶ αὐτὸν τὸν βασιλὴν τῆς Κόρινθου Εὐκ-
λέα. Θέλοντας νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν πα-
τρίδα του, ἔγινε ἐπιστάτης τοῦ ποσει-
κό τοῦ στόλου καὶ κατατράφηκε τὸ ναυτικὸ
τῶν Λακεδαιμονίων στὴν Κνῖδο τῆς Κα-
ρίας. Οἱ 'Αθηναῖοι ἀγρότερα τὸν ἐτίμησαν
ἐπεισοδικὰ γιὰ τὴς μεγάλης πατριωτικῆς
ἐπιχειρήσεως του.

(4) Οἱ νέοι τοῦ πολέμου εἶταν τότε,
ὡς ὁριζομένη τοὐλάχιστον σημεῖα συλληρό-
ροι ἀπὸ τῆμερα.

(5) Τὸ ἔτος 404.

(6) Ἀπὸ συνθήκας τὴν πρωτεύουσα μὲ
τὸν Περσὴν Π' ἀνακαταστήσαν ἀγρότερα ὁ
Κόνωνας μὲ χρήματα τοῦ στρατῆρος Φα-
ρναάου.

(7) Στὴν ἀντιμετώπιση ἀσιατικῆς παραλλ.

(8) Τῆς Βισθόνης.

(9) Πρόκειται βέβαια γιὰ τὸν συνο-
δὸς του, τὴν συμπατριώτικὴν του.

(10) 'Ο 'Αρταξέρξης μεγαλύτερος ἀ-
δερφὸς τοῦ Βῆρου, πολέμησε μαζί του στὴ
Κόνωζα, ὅπου νίκησε τὴν ἀντιπάλου
του καὶ παίρνοντας τὸ θῆνὸν βασίλειον στὴν
Περσία ὡς τὸ Βῆλ.

(11) Εἶναι γνωστὸ πως ὁ τρομαχολὸς
τῆς Σελκινηνολίας, δυσχεραίνοντας κα-
ταίξει μὲ τὴν τῆς 'Αθηναίων, ἤρθε εὐνο-
νότης καὶ τοὺς Πέρσας τὴν θανάτωσαν
ὡς τὰ γιὰς ἀντιπάλου του, καὶ ἐκείνους
δὲν ἔχσαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν περιποι-
θοῦν. Καθὼς βέβαιον λοιπὸν, τὴν πατρι-
κὴ αὐτῇ τὸν ματαπῆρσιν τὴν εἶχαν ἐγ-
καταστήσει βέβαιον πρὶν ἀπὸ τὸν 'Αλκιβιάδην
καὶ ἐπὶ ἡγήτορας σπλάδα, ἐπ' αὐτὸν.

(12) Τὸς Λακεδαιμόνιους, φυσικά.

(13) Καὶ θυοῦ ἔπραξε νὰ θωπῇ καὶ
εἶχε ταπεινώσει ἐπὶ νικητικὰ αὐτὸν τὸν
στρατῆρ ἀπὸ πλοῖο τῆς μάχης (βλ. κεφ.
28, 29 καὶ 30) καὶ πὺς ἐκείνους δὲ θὰ
τοῦ τὸν συνηθῶν. Ἡ καταρραξία του περι-
λάβαινε τὴ Φρυγία.

(14) Ἐννοεῖ τὸν πὺς μὲ τὴν ἦτα τοῦ
Ἀντιόχου, τὸν πλῆν ἀπὸ στρατῆρ, ἀ-
ναγκάσαντες τον νὰ καταφύγῃ στὴ Βισθόνη.

(15) Γι' αὐτὸν ἐγγράφηκε στὴ συγγραφή
29 τῆς προσηγορίας — 7 — συνέχιας.

πιοῦνται πως
να καλὸ φυσικὸ
ρέπει νάχει τὸ
τα, ἀν ἴσως καὶ
ς κάνει διπλὸ

καλὸ; διπλὸ καλὸ
ἐπὶ καὶ καὶ
σοφὴ καὶ ἐπὶ ἔκτασι
τὸ καὶ καὶ
(27. 303—6)

στέκου μακριὰ
ὅπως ὁ διάβολος
λέει ὁ λόγος,

ἀνθρώπου καὶ καὶ
πρὶν τὸν καὶ
πάντα τοῦ ὅλμου
καλὸ καὶ καὶ
(27. 113—14)

οὐστὲ ἀκόμα τὸ
ὡς ἀνέχεται εἰς τὴν
τῇ.